

Törvényszék

Törvényszék

a dr. Fazekas Tamás [redacted] ügyvéd által képviselt
[redacted] székhelyű

felperesnek

a [redacted]
[redacted] által képviselt

[redacted] Zrt. [redacted] székhelyű alperes ellen

személyiségi jog megsértésének megállapítása iránt indított perében meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A bíróság megállapítja, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa kiadóként üzemeltetett www.magyar nemzet.hu internetes oldalon 2020. október 12. napján „Meseország: mit mond a tudomány?” címmel megjelent cikkben a felperes által kiadott Meseország mindenkié című könyvet a pedofiliához, a [redacted] felperest pedig egy pedofil szervezethez hasonlította.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy hogy 15 napon belül a www.magyar nemzet.hu oldalon bocsánatkérés formájában fejezze ki sajnálkozását a jogsértésért, amelyet a fenti cikkbe ágyazva, annak elérhetősége idejére, de legalább 30 napig, a cikkel azonos betűtípussal és betűméretben közöljön, továbbá azt 24 órára tegye elérhetővé a sajtótermék kezdőlapján.

Kötelezi a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.000.000.- (azaz egymillió) Ft sérelemdíjat, továbbá 63.500.- (azaz hatvanháromezer-ötszáz) Ft perköltséget.

A bíróság kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak a nemzeti adó- és vámhatóság külön felhívására 60.000 (azaz hatvanezer) forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet ellen a kézbesítéstől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet a Törvényszéken kell az elektronikus kapcsolattartást választó, illetőleg arra kötelezett félnek elektronikus úton benyújtani a [redacted] ítéletórához címezve.

A másodfokú eljárásban a jogi képviselő kötelező, ezért a fellebbezést benyújtó félnek jogi képviselőt szükséges meghatalmaznia. Ha a fellebbezést benyújtó fél jogi képviselővel nem rendelkezik, a fellebbezést a bíróság hiánypótlási felhívás kiadása nélkül visszautasítja. A fellebbezést benyújtó fél pártfogó ügyvédi képviselő biztosítása iránti esetleges kérelmét a jogi segítségnyújtó szolgálatnál terjesztheti elő.

A másodfokú bíróság a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálja el, kivéve, ha a felek bármelyike tárgyalás tartását kéri, a bíróság azt indokoltnak tartja, vagy tárgyaláson foganatosítható bizonyítást kell lefolytatni. A fellebbező félnek a tárgyalás tartására irányuló kérelmét a fellebbezésében kell előterjesztenie. A fellebbező fél ellenfele a fellebbezés kézbesítésétől számított tizenöt napon belül tárgyalás tartását kérheti. A felek kérelme alapján sem kell tárgyalást tartani, ha az elsőfokú bíróság ítéletét a 379. és 380. §-ban meghatározott okból kell hatályon kívül helyezni, a fellebbezés csak a perköltség viselésére vagy összegére, illetve a meg nem fizetett illeték vagy az állam által előlegezett költség megfizetésére vonatkozik, a fellebbezés csak a teljesítési határidővel vagy a részletfizetés engedélyezésével, illetve az előzetes végrehajthatósággal kapcsolatos, vagy a fellebbezés csak az ítélet indokolása ellen irányul.

I n d o k o l á s

- [1] A felperes 1999 óta bejegyzett civil szervezet, egyesület, amelynek legfontosabb tevékenysége a közösség-szervezés, a leszbikus és biszexuális nők láthatóságának erősítése és a szélesebb társadalommal való dialógus publikációkon, ismeretterjesztésen, lobbitevékenységen keresztül. A felperes évek óta sikeresen működteti „Melegség és megismerés” című programját, amelyben speciálisan képzett önkéntesek dolgoznak, akik iskolákba ellátogatva vállalkoznak arra, hogy beszélgetnek a fiatalokkal a melegségről, saját történetükön, életeseményeiken is szemléltetve azt, hogy milyen nehézségekkel kell megküzdenie egy meleg fiatalnak, felnőttnek, mit jelent a melegség a hétköznapi életben. A program keretében évi 40 – 50 megkeresést kaptak.
- [2] A felperes felelős kiadója a Meseország Mindenkié! elnevezésű, 2020. szeptember 21. napján megjelent antológiának, mely tizenhét kortárs szerző által újraírt ismert meséket tartalmaz, különféle marginalizált vagy hátrányos helyzetű csoporthoz tartozó szereplőkkel, gyakran mai környezetbe helyezett történetekkel. A történetek olyan témákat is érintenek, mint az LMBTQ-csoportok mindennapjai vagy az esélyegyenlőség, és azokat is megszólítják, akik nehezebben találják a helyüket a világban.
- [3] Az alperes által kiadóként üzemeltetett www.magyarnemzet.hu internetes oldalon 2020. október 12. napján az alábbi cikk jelent meg:
„Meseország mindenkié címmel megjelent egy könyv, amelynek kapcsán a miniszterelnök fontosnak tartotta kijelenteni, hogy Magyarország „a homoszexualitás tekintetében egy toleráns, türelmes ország”, ám a toleranciának és a türelemnek van határa, van egy átléphetetlen vörös vonal. E könyv – s kiadásával a [redacted] – átlépte a vörös vonalat, „és én

ebben összegzem a véleményemet: hagyják békén a gyerekeinket”. (2020. október 3., Kossuth rádió.)

A baloldali-liberális-progresszív véleményközeg, mint az várható volt, felháborodott. A jobboldali-konzervatív véleményközeg is, csak éppen azon okból, mint a miniszterelnök. Ám egyetlen baloldali-liberális-progresszív felháborodó sem szólt, és jobboldali-konzervatív sem, hogy a tudomány mai állása szerint mi a homoszexualitás oka, mi írja felül a genetikai szinten kódolt, biológiai reprodukciót eredményező szexuális készletet. Pedig a válasz, ha nem is régóta, nagyjából-egészből tudható, még ha számos részletkérdés tisztázásra, pontosításra szorul is. Az pedig, hogy a fenti kérdésre mi a tudományosan megalapozott válasz, mégiscsak perdöntő abban a kérdésben, hogy kiknek a felháborodása jogos és kiknek álságos.

A Science a világ vezető tudományos ismeretterjesztő lapja, amelybe szerzőként vagy hivatkozottként bekerülni szakmai világhírnevet jelent. E lap 2019. augusztus 30-i száma Brendan P. Zietsch és húsz szerzőtársa – köztük egy kutatócsoport – a homoszexualitás genetikai hátterét feltáró kutatásának eredményét tette közzé. A tanulmány (hozzáférhető az interneten) csupán nyolc oldal, ám 85 oldalas mellékletben írják le az általuk használt definíciókat és kifejlesztett módszertant, s közreadnak hét ábrát és huszonkét táblázatot.

E kutatás különös jelentőségét az elemszám adja, amely két nagyságrenddel halad meg minden eddigit: közel félmillió (pontosan 477 522) 40 és 69 év közötti személy teljes génállományát vizsgálták át. Közülük a férfiak 4,1, a nők 2,8 százalékának volt azonos neművel szexuális kapcsolata. (Az arány egyenletesen növekvő – az 1960-as évek végén született férfiak esetén közel van a hét százalékhoz –, ám a nemek közötti különbség stabil.) Emellett saját módszertanukkal újravizsgáltak három régebbi (2308, 4755 és 8093 elemszámú) kutatást, azt elemezve, hogy eredményeik mennyiben lesznek azonosak a régebbi eredményekkel. (Nem találtak lényeges eltérést.) E helyütt természetesen csak a legfontosabb eredmények ismertetésére van mód.

A legfontosabb, hogy nem találtak „homoszexuális gént”, pedig az ikerkutatások alapján valószínűsítették a létezését. Ellenben találtak öt homoszexualitásra hajlamosító gént, amelyből kettő „közös”, kettő csak férfiakban, egy csak a nőkben „működött”. A 2+2 férfi és a 2+1 női gén azonban együttesen is csak a homoszexualitás 8-25 százalékát volt képes magyarázni. Genetikai hasonlóság esetén – ez az elemszám kevesebb mint negyede esetén volt kimondható – 32,4 százalékot. Vagyis a környezeti hatásnál csak elvétve bírnak nagyobb fontossággal a genetikai okok. Fontos hangsúlyozni, hogy gének vizsgálatával nem lehet megmondani, hogy ki vagy ki lesz homoszexuális, a kapcsolat nem ok-okozati, hanem valószínűségek vannak, s a genetikai okok ebben is csak elvétve erősebbek a környezeti hatásoknál.

A homoszexualitás nem pontos fogalom. A tanulmány a szexuális aktivitás hét fokozatát különbözteti meg. A két végponton azok vannak, akiknek csak más nemű (7.), illetve csak azonos nemű (1.) szexuális partnerük volt. A középső fokozatba (4.) azokat sorolták, akik esetén azok száma közel egyenlő. A homoszexualitás inkább „férfidolog”: a homoszexuális férfiak közel 37,7 százalékának csak férfitartnere volt, a nők esetében ez csupán hét százalék. Túlnyomórészt, de nem kizárólagosan azonos neműekkel volt kapcsolata a homoszexuális férfiak 62,2 százalékának, ez a nők esetében csak 17,2 százalék (6–7.). Csak elvétve volt azonos neműekkel is szexuális kapcsolata – ez ritka vagy kivételes, akár csak egyszeri homoerotikus kalandot jelent – a férfiak 28,5, a nők 60,3 százalékának (2.). A „tisztá” biszexualitás ritka: a homoszexuális férfiak 2,4, a nők 5,9 százaléka (4.), tágabban értelmezve 9,3, illetve 22,5 százalék (3–5.) sorolható ide.

A kutatás kiterjedt arra is, hogy a homoszexualitásra hajlamosító gének jelenléte milyen mértékben van kapcsolatban az egyes jellemzőkkel. A homoszexuálisok a heteroszexuálisoknál magányosabbak, bár nyitottabbak, s hajlamosabbak a depresszióra és a skizofréniára. Utóbbi

kettőre inkább a nők, mint a férfiak, ha nem is sokkal. Viszont sokkal inkább fogyasztanak marihuánát és sokkal több a szexuális partnerük.

Mindebből elsősorban az következik, hogy a homoszexualitás kialakulásában – kevés kivétellel – a környezeti hatások szerepe jócskán felülmúlja a genetikai okokat. Kevés az olyan kivétel, ahol a genetikai okok súlya a nagyobb, de ott sem okvetlenül százszázalékos. 2013-ban, nem sokkal halála előtt nyilatkozta Buda Béla, korának legismertebb pszichiátere-pszichoterapeutája, hogy ő még olyan homoszexuális férfit nem látott, akinél „ne lett volna túl szoros anyai kötés, és ne alakult volna ki komoly, nőkkel szembeni fobia”, sokuknál pedig „nem volt apaminta a szűkebb vagy tágabb családban”. Azt biztosnak mondta, hogy „a pszichoszexuális fejlődés során történik valami”. (Heti Válasz, 2013. június 13.)

A kérdés az, hogy van-e valamiféle társadalmi-politikai felelősség abban, megfogalmazható-e államérdek azzal kapcsolatban, hogy e vonatkozásban milyen hatás éri a gyermekeket. Három álláspont lehetséges: 1. olyan környezet alakítandó ki és tartandó fenn, amely nem járul hozzá a homoszexuálissá váláshoz, mert a heteroszexualitás az ember biológiai lényegéhez tartozik, amit nincs ok megkérdőjelezni, a homoszexualitás nem másság, hanem sajnálatosság, amelyet az ember nem maga választ, hanem véletlenül örököl és/vagy környezete hatására válik azzá. Az előbbi ellen nincs mit tenni, ám az utóbbi ellen tehetünk, s tennünk is kell. 2. A homoszexuálissá válás támogatandó, mert a homoszexualitás nem pusztán személyes tény, hanem érték. Végül: 3. a semlegesség – tegye mindenki azt, amit jónak lát, e téren nem létezik társadalmi-politikai felelősség, államérdek még kevésbé.

A miniszterelnök „hagyják békén a gyerekeinket” felszólítása az első álláspont elfogadása. Tudományos értelemben kizárólag ez megalapozott, erkölcsileg magam is csak ezt tartom elfogadhatónak. De vajon ez miért nem magától értetődő, természetes, részletesebb kifejtést nem igénylő, konszenzusos álláspont? Talán azért, mert a baloldali-liberális-progresszív véleményközeget a tudatlanság fátyla lengi körül. Le vannak maradva néhány brosúrával. Nem ismerik vagy nem fogadják el a tudomány eredményeit. Még mindig azt gondolják – ez megnyilatkozásaik rejtett, de jól érzékelhető kiindulópontja –, hogy van „meleggén”, az a fogantatástól adott vagy nem adott, a fogantatással minden eldől, akiben ez megvan, az homoszexuális lesz, akiben meg nincs, az heteroszexuális. A szexuális irányultság a fogantatás pillanatában eleve elrendeltetett, s ezen változtatni semmiféle és mégoly nagy erőfeszítéssel sem lehet.

Ezen az állásponton azonban a tudomány régen túllépett: a homoszexualitás komplex jelenség, az a (negatív) környezeti hatások és a genetikai okok – és a kettő közül az előbbi a döntő! – bonyolult összjátékaként alakul ki. Mivel pedig a gyermekek nincsenek abban a helyzetben, hogy képesek legyenek a negatív környezeti hatások kivédésére, a társadalom és a politika, a kormány és a törvényhozás feladata, hogy elérje: hagyják békén a gyerekeinket azok, akik meg akarják akadályozni az alapismeretek, a biztonságot adó egyértelműségek erős bevésését. (Ezek hiánya miatt a gyermekek személyiségfejlődésében okozott károkról Bagdy Emőke pszichológus professzor beszélt a lapnak: Magyar Nemzet, 2020. október 8.)

A Meseország mindenkié című könyvet a pedofiliához, a [redacted] pedig egy pedofil szervezethez hasonlóan kell megítélnünk. Mert végül is erről van szó. A pedofiliát az áldozat életkora teszi bűncselekménnyé, nem a hetero- vagy homoszexualitás. A jobboldali-konzervatív véleményközegnek ezt kell képviselnie, ezt kell szembeállítania a baloldali-liberális-progresszív véleményközeg gyűlölködésről, uszításról, alkotmányos jogok sárba tiprásáról, az igazságosság és az egyenlőség sérelméről, a „kisebbség” idejekorán történő megértéséről és elfogadásáról történő beszédével.

Csak azért teszik, hogy ne lebbenjen fel a rájuk borult tudatlanság fátyla. Idővel majd meghátrálnak. Ahogy meghátráltak abban a kérdésben – legalábbis nagy nyilvánosság előtt és nagy erővel már nem képviselik –, hogy a pedofília ne legyen büntethető, mert nem árt a gyermeknek az, ha valaki szereti. S a pedofil végtére is szereti a gyerekeket...”

- [4] A cikk megjelenését követően 2-3-ra esett vissza az egyesület „Melegség és megismerés” programjával kapcsolatos meghívások száma, valamint a felperest a Facebookon és a szervezet e-mail címén is támadások érték, hasonlóan a könyvüket árusító könyvesboltok dolgozóihoz.

A felperes keresete

- [5] Az felperes 2020. december 21. napján fordult bírósághoz. Keresetében a jóhírneve megsértésének megállapítása mellett az alperest elégtétel adására, valamint sérelemdíj fizetésére kérte kötelezni, továbbá a perrel felmerült költségei megfizetésére is igényt tartott.
- [6] Keresetét az Alaptörvény VI. Cikk (1) bekezdésére; a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:42. §-ra; 2:43. § d) és b) pontjaira; a 2:44. §-ra; a 2:45. §-ra; a 2:51 § (1) bekezdésére; a 2:52. §-ra; a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv) 4.§ (3) bekezdésére; az Smtv 14. § (1) és (2) bekezdésére; és az Smtv. 17. § (1) és (2) bekezdéseire alapította.
- [7] Jogi érvelése szerint a felperes, mint közszereplő jóhírnévhez való jogát sértette az alperes által közétett, ténybeli alappal nem bíró, súlyosan dehonesztáló értékítélet. A cikk felperesre és kiadványára vonatkozó mondatai a bizonyíthatósági teszt alapján értékítéletnek minősülnek, nem pedig tényállításnak, és arra, hogy az alperes a felperesi kiadványt és felperest pedofilnak, pedofil szervezetnek nevezze, semmiféle ténybeli alapja nem volt.
- [8] A felperes szerint az alperesnek lehet jogszerűen kialakított véleménye az emberi szexualitás fejlődésének eredetéről, a társadalmi nem tekintetében ténylegesen létező diskurzusról, az ehhez kapcsolódó, általa vélt értékekről és politikai állásfoglalásokról, ennek ténybeli alapját bemutathatja, sőt az ezzel kapcsolatos szubjektív meglátásait is beállíthatja axiómáknak, joga van a jóhiszemű tévedéshez és a túlzó kritikához is. Mindez azonban semmiféle okozati összefüggésben nem áll azzal az alperesi, a kontextus alapján értékítéletként kezelendő állítással, hogy a felperesi antológiát felnőttek gyerekek ellen elkövetett erőszak kiadványaként jellemzi, mert a könyvnek, ahogy felperesnek nincs semmi köze semmihez, ami a felnőttek és gyermekek közötti szexuális aktust, vagyis gyakorlatilag erőszakot bármilyen módon legitimálná, így nincs ténybeli alap felperes minősítésére sem.
- [9] Utalt rá, hogy a két kérdéskör elválik, vagyis a biológiai és társadalmi nem eredete és kialakulása, valamint a kapcsolódó álláspontok ismertetése, kritikája élesen elkülönül attól, hogy a gyermekek ellen elkövetett, rendkívül súlyos (bűn)cselekmények milyen kiadványokhoz, szervezetekhez vagy személyekhez köthetőek. Ugyanígy nem lehet összekapcsolni a kiadványra vonatkozó kritikát konkrét szexuális aktussal, pedofiliával, a kiadványban semmi olyan nincs még utalásféleképpen, ami

gyermek és felnőtt szexuális aktusára akár csak hasonlítana, azt helyeselné, mivel hasonló tartalmú megnyilvánulása felperesnek más formában sem volt sohasem.

- [10] Hangsúlyozta, hogy a Pp. 266.§ alapján köztudomású ténynek tartja, hogy súlyosan rontják minden szervezet társadalmi megítélését, amennyiben azt pedofil szervezetnek titulálják, s súlyosan dehonesztáló és jóhírnevet romboló kiadványát pedofilnak titulálni.
- [11] A felperes szerint a gyermekek egészséges fejlődéséhez elengedhetetlen, hogy életkoruknak megfelelő időben és saját belátásuk szerinti módon kezdjék el szexuális tapasztalásaikat, lehetőleg elfogadó és szeretetteljes (családi) közösségekben. Ez rendkívül komplex folyamat, mely tényezőire sokféle hangsúlyt lehet tenni, de abban a társadalmi egyetértés töretlen, hogy a gyermekek felnőttekkel létesített szexuális kapcsolata a gyermekek pszicho-szociális fejlődésében rendkívül súlyos, gyakran visszafordíthatatlanul és jóvátehetetlen károkat okoz, bűncselekmény, melyet a társadalom minden egyes rétege és szereplője és tagja, így a felperes is, egyaránt helytelenít.
- [12] A személyiségvédelmi szankciók alkalmazása körében előadta, hogy nem merült fel kétség azzal kapcsolatban, hogy a jogsértést az alperes okozta. A bocsánatkérés megkövetelése jogi személy által elkövetett személyiségi jogi jogsértés esetén is indokolt és szükséges. Nem indokolt különbséget tenni a jogi és természetes személyek tekintetében a bocsánatkérés körében: a jogi személynek azért, mert fogalmilag becsülete és lelkiismerete nincsen, attól még a jóhírnevet, a családi- és magánélet tiszteletben tartásához fűződő jogát meg tudják sérteni azáltal, hogy jogsértő cikkeknek megjelenést biztosítanak, s ezért a jogi személynek kell helytállnia. A bocsánatkérés morális reparatív funkciója az, hogy jelenjen meg az erkölcsi kompenzáció a megkövetés gesztusával. A cikkbe ágyazva szükséges és indokolt a kereseti kérelem szerinti módon, vagyis a cikkel egyező megjelenítéssel világossá tenni a cikkben foglalt tartalom jogsértő jellegét az olvasó számára.
- [13] A sérelemdíj mint szubjektív szankció kapcsán kifejtette, hogy a jogsértés alperesnek egyértelműen felróható. Ami a köztudomású tényeken túlmenő sérelmet illeti, felperes a sérelemdíj összegének meghatározása során a felróhatóságon és az okozott sérelmen túl kérte figyelembe venni, hogy a sérelmes közlés jó hírnevét, társadalmi megítélését rendkívül súlyosan sértő, a felperest tulajdonképpen bűncselekményekre, szexuális erőszakra, erkölcstelen és gyermekeket veszélyeztető magatartásra felbujtó szervezetként beállító vélemény, mely alapján a felperes kiadványa gyakorlatilag pedofil propaganda. A perben követelt sérelemdíj, a bírói gyakorlatra figyelemmel még akár méltányosnak is tekinthető attól az alperestől, aki a saját honlapja szerint a kereset beadásának napján pontosan 80, azaz nyolcvan médiumot ad ki és a nyilvánosan elérhető beszámolója szerint a 2018-as árbevétele 27.715.172.000.- Ft volt.

Az alperes érdemi ellenkérelme

- [14] Az alperes a kereset elutasítását és a perrel felmerült költségei megtérítését kérte.
- [15] Az alperes álláspontja szerint a sérelmezett cikk egy tudományos alapokra helyezett véleménycikk. A személyiségi jogi perekben is alkalmazandó PK 12. számú állásfoglalás II. pontja szerint: „A sajtó-helyreigazítás iránti igény elbírálásánál a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A

kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is.”

- [16] A véleménynyilvánítás szabadsága az értékítéletre, az egyén személyes véleményére minden esetben kiterjed, akár értékes, akár értéktelen, igaz vagy hamis, érzelmeken vagy észérveken alapul. Az Alkotmánybíróság értelmezésében a véleménynyilvánítási szabadság többféle szabadságjog, az ún. kommunikációs jogok „anyagja”. E szabadságjog nyújt megalapozott részvételi lehetőséget a társadalmi és politikai folyamatokban a véleménynyilvánítás, illetve a közügyekről szóló információtovábbítás, a tájékozódás és a véleményalkotás szabadságán keresztül. Nem bizonyos gondolatok, vélemények, eszmék vagy értékek, hanem maga a véleménynyilvánítás lehetősége élvezi az alkotmányos védelmet. Így a véleménynyilvánítás fórumának szabadsága maga hordozza az alkotmányos értéket. A véleménynyilvánítási szabadság alapjoga ennek megfelelően nem tagadható meg azért, mert az elhangzottak mások érdekét, világfelfogását, szemléletét vagy érzékenységét sértik. A véleményszabadság és a vélemények kifejtésének szabad lehetősége éppen ezért a sokszínű és demokratikus közvélemény, illetve politikai akaratképzés elsődleges garanciája.
- [17] A tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, értékelése nem korlátozódhat a bizonyíthatósági teszt automatikus alkalmazására, szó szerinti értelmezésre. A vitatott kijelentések értékelésekor figyelemmel kell lenni a közlés szituációjára, a közlés valódi jelentésére, amely a célközönséghez eljuthat. A bíróságnak a vitatott közlések közül a tényállításokat a valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe vennie, az alperesi nyilatkozat egymással összetartozó részeit összefüggésükben kellett értékelnie, a kifogásolt közlések tartalmi elemzésével és a szövegösszefüggések figyelembevételével kell állást foglalnia, hogy valótlán tényállítások megfogalmazásra kerültek-e.
- [18] Alperes álláspontja szerint a sérelmes cikk egésze, és annak tartalma egyértelműen abba az irányba hat, hogy a sérelmezett közlések értékítéletnek tekintendők a jelen ügyben. A cikk szerzője a miniszterelnök nyilatkozatából részletesen és logikusan alátámasztva vezeti le szubjektív véleményét. Már a cikk elején a cikk tárgyát képező téma kapcsán két részre bontja a témát megítő véleményközeget, jobboldali és baloldali véleményközegre, bemutatva ezek álláspontját. A sérelmes cikk egy magát egyértelműen jobboldali-konzervatív értékrendet valló sajtótermékben jelent meg, ezáltal egyértelművé téve azt is, hogy a cikk szerzője a jobboldali véleményközeg nézeteit vallja. A sérelmezett közlések a jobboldali véleményközeg témával kapcsolatosan kialakult álláspontjából, a miniszterelnöki nyilatkozatból, a gyermekpszichológusok nyilatkozatából véleményként vezethette le az alperesi cikk szerzője azon megállapítását, hogy a felperes cikkben kritizált magatartása a gyermekek személyiségfejlődésében, különösen a meséken nevelkedő korosztály személyiségfejlődésében károkat okozhat. A vélemény jelleget igazolja az a körülmény is, hogy pedofiliával valójában csak természetes felnőtt személy vádolható, de semmiképpen sem egy tárgy, vagy egy jogi szervezet.
- [19] Az alperes elsődlegesen a jogalap hiányára hivatkozva utalt arra, hogy a sértő jelleg hiánya kapcsán is jelentősége van annak, hogy a sérelmezett cikk egy konzervatív portálon, egy kimondottan véleménycikkben jelent meg, amely éppen a témával kapcsolatosan kialakult tudományos és közéleti vitát jelenítette meg. Az olvasók a cikk közléseit a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik

tisztában vannak a hangsúlyos közéleti viták kapcsán a véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel. Ebből kifolyólag a jobboldali portált olvasók a pedofília kifejezéseket is maguk tényleges jelentésében képesek értelmezni, mely értelmezés szerint van olyan álláspont elsősorban a jobboldalon, hogy gyerekkorban a felperes által kiadott könyv káros lehet a gyermekek személyiségfejlődésére.

- [20] Hangsúlyozta, hogy sérelemdíj megállapítására abban az esetben kerülhet sor, ha az érintettet a jogsértő magatartással okozati összefüggésben valamilyen érdeksérelem, károsodás érte. A sérelemdíj alkalmazásának feltétele valamilyen nem vagyoni hátrány megléte a sérelmet szenvedett fél oldalán, a jogszabályi rendelkezések helyes értelmezése alapján ugyanis a fél „az őt ért nem vagyoni sérelemért” követelhet sérelemdíjat. A személyiségi jogsértés megállapítása, valamint az objektív szankciók megítélése mellett is elutasíthatja bíróság a sérelemdíj iránti keresetet, amennyiben a sérelmet szenvedett felet nem érte olyan nem vagyoni hátrány, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot. Alperes álláspontja szerint a köztudomású doktrína alapján sem jár felperesnek sérelemdíj a sértő jelleg hiányában, és különösen nem a keresetében kért mértékű a sérelmezett közlés köztudomás alapján megítélhető sértő jellegére tekintettel. Ilyen mértékű sérelemdíj mellett felperes személyes nyilatkozata kevés a köztudomású-doktrína alapján megállapítható sérelemdíjon felüli sérelemdíj megállapítására.

A felperes keresete az alábbiak szerint **megalapozott**.

- [21] A bíróság a tényállást a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdése alapján állapította meg a Pp. 265. § (1) bekezdésében írt bizonyítási szabály alapulvételével.
- [22] A peres felek között nem volt vitatott, hogy az alperes mely napon, mely internetes felületen milyen közléseket tett. Mivel a peres felek egyetértettek abban is, hogy a cikkben foglaltak felperesre vonatkozó része véleménynek minősül, ezért a bíróságnak a tényállítás és vélemény közlésének elhatárolása körében nem kellett vizsgálnia a Pp. 266. § (1) bekezdése értelmében, különös tekintettel arra, hogy maradéktalanul osztotta a felek erre vonatkozó álláspontját.
- [23] A felek között vitatott volt a közlések személyiségi jogokat sértő jellege és a felperes által kért jogkövetkezmények, különösen a sérelemdíj indokoltsága; az alperes vitatta a felperes által követelt sérelemdíj jogalapját és összegszerűségét.
- [24] A Ptk. 2:42. § (2) bekezdése szerint az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A személyiségi jogok e törvény védelme alatt állnak.
- [25] A 2:43. § d) pontja szerint a személyiségi jogok sérelmét jelenti különösen a jóhírnév megsértése. A 2:44. §-a értelmében a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét szükséges és arányos mértékben, az emberi méltóság sérelme nélkül korlátozhatja.
- [26] A 2:45. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személy sértő, valótlan tényt állít vagy híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet

fel.

- [27] A bíróság elsőként az ügyben alkalmazandó jogszabályok és a cikkben megjelenített közlés alkotmányossági szempontból történt vizsgálatát végezte el az alábbiak szerint.
- [28] Az Alaptörvény IX. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.
- [29] Az Alkotmánybíróság a 3/2015. (II.2.) AB határozatban elvi jelentőséggel állapította meg, hogy a bíróságok alkotmányos kötelezettsége, hogy a jelen per tárgyához hasonló ügyekben a sajtószabadság korlátozására irányadó alkotmányos szempontok és az azokat kibontó alkotmánybírósági határozatok figyelembevételével járjanak el, ennek során figyelemmel kell lenni a releváns alkotmányossági szempontokra, azaz alapjogi szempontokat kell érvényesíteni, amely nem jelenti azt, hogy a bíróságnak közvetlenül ezekre az alaptörvényi rendelkezésekre kellene alapítania a döntését, hanem arról, hogy az általa alkalmazandó jogszabály értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során figyelemmel kell lennie a releváns alkotmányossági szempontokra.
- [30] Az Alkotmánybíróság számos esetben foglalkozott a szabad véleménynyilvánításhoz való jog tartalmával, terjedelmével, jogi védelmével és korlátaival egyaránt (különösen: 30/1992. AB határozat, 37/1992. AB határozat, 57/2011. AB határozat, 165/2011. AB határozat).
- [31] A 7/2014. (III.7.) AB határozat kiemeli azt, hogy a szabad véleménynyilvánításhoz való jog kiemelt helyet foglal el az Alaptörvény alapjogi rendjében. „A véleményszabadságnak ez a kitüntetett szerepe kettős igazolással bír: mind az egyén, mind pedig a közösség szempontjából különösen becses jogról van szó. Hozzájárul az egyéni autonómia kiteljesítéséhez, hiszen a személyiség kibontakoztatása jelentős mértékben elképzelhetetlen anélkül, hogy bárki szabadon, tartalmi kötöttségek nélkül közölhesse másokkal nézeteit, gondolatait. Másrészt a sajtó szabadsága a demokratikus plurális társadalom és közvélemény fundamentuma. A társadalmi, politikai viták szabadsága és sokszínűsége nélkül nincs demokratikus közvélemény, nincs demokratikus jogállam. A demokratikus közvélemény azt kívánja meg, hogy a társadalom valamennyi polgára szabadon fejthesse ki gondolatait és ezzel a közvélemény alakítójává válhasson.” „A sajtószabadság a szólásszabadság intézménye. A sajtó a véleménynyilvánítás, a véleményformálás és a véleménynyilvánításhoz nélkülözhetetlen információszerzésnek az eszköze. A szólásszabadság kitüntetett jellege e tekintetben a sajtószabadságra vonatkozik és vonatkozik rá a szabadság kettős igazolása is”. „A sajtószabadság kitüntetett szerepe azzal jár, hogy egyrészt csak kivételes jelleggel kell engednie a korlátozására felhozott más jogokkal, illetve alkotmányos értékekkel szemben, másrészt a szabad véleménynyilvánítást korlátozó törvényeket megszorítóan kell értelmezni.” „A közügyekkel összefüggő vélemény kinyilvánításának szabadsága a szólás- és sajtószabadság legbensőbb védelmi köréhez tartozik, mivel különös erővel és egyértelműséggel vonatkozik rá a szólásszabadság kettős igazolása.” „A demokratikus közvélemény és akaratképzés több közösségi szempontja alapján pedig a sokszínű társadalmi és politikai nézetek kifejtése minősül a legmeghatározóbb követelménynek.” „A közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit.”

- [32] A perbeli cikk közügyet, közérdeklődésre számot tartó kérdést tárgyal, amikor a felperes által megjelentetett kiadvány kapcsán kialakulóban levő társadalmi vita apropóján a homoszexualitás okaival foglalkozott. Közérdeklődésre számot tartó kérdés az, hogy mi a tudomány álláspontja ezzel a témával kapcsolatban (a cikk célja a 2. bekezdésben egyértelműen megjelenik). A téma felvetése aktuális volt, amelyet megelőzött a kiadvány megjelenését követő politikai reakciók nagy száma - köztük a könyv nyilvános megsemmisítése, a miniszterelnök megszólalása az ügyben-, valamint egyes társadalmi szervezetek, közösségek részéről adott válasz, mint például a pszichológusok közös állásfoglalása, vagy petíció a könyv árusítása ellen. Ezen előzményeket a bíróság a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján, mint köztudomású tényeket a felek hivatkozása nélkül vette figyelembe. Mindezek mérlegelésével egyértelműen kijelenthető, hogy a cikk a közügyek szabad vitatását érinti, ezáltal a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvez.
- [33] A 7/2014. (III.7.) AB határozat rögzíti a szabad véleménynyilvánítás alkotmányosan elismert korlátait, ahogyan arra az alperes is utalt érdemi ellenkérelmében. A véleménynyilvánítási szabadsága az értékítéletet kifejező, az egyén személyes meggyőződését közlő megszólalásokra attól függetlenül kiterjed, hogy a vélemény értékes vagy értéktelen, tiszteletreméltó vagy elvetendő. A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a sajtószabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. Ugyanakkor a szólás- és sajtószabadság határainak megvonásánál indokolt különbséget tenni az értékítéletek és a tényállítások védettsége között. Míg a vélemények esetében a hamisság bizonyítás értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt.
- [34] A közügyek szabad vitatását szolgáló véleménynyilvánítás a Ptk. rendelkezése szerint „szükséges és arányos mértékben” korlátozhatja csak a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét. Az Alkotmánybíróság szerint a szólásszabadság elsőbbségének ez a feltétele az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésének a jogalkalmazás számára előírt konkretizálása és ez a feltétel szükséges és elégséges mozgásteret biztosít a jogalkalmazás számára ahhoz, hogy a politikai véleménynyilvánítás határainak mércéit kidolgozza.
- [35] A jogalkalmazás során mindenekelőtt arra kell tekintettel lenni, hogy mivel a politikai véleményszabadság fókuszában elsősorban maguk a közügyek, nem pedig a közszereplők állnak, a közügyekre vonatkozó szólások mindegyike fokozott védelem alá tartozik, és ezáltal korlátozza az általa érintettek személyiségi jogainak védelmét. A személyiségvédelem korlátozottsága tehát nem csupán a hivatásszerűen közszereplést vállalók esetében érvényesülő szabály, hiszen a közügyek vitatása adott esetben – a konkrét társadalmi vita erejéig – annál szélesebb személyi kört érinthet.
- [36] A joggyakorlat alkotmányosságának kérdése a Ptk. vizsgált rendelkezésével összefüggésben ugyanakkor e tekintetben is azon múlik, a jogalkalmazók a közügyek szabad vitatását biztosító teszteket dolgoznak-e ki arra nézve, hogy a konkrét esetekben – vagyis nevesített személyiségi jog vagy az általános személyiségi jog védelmére irányuló igény személyes érvényesítésekor – mikor kell meghajolnia a szólásszabadságnak a közéleti szereplő emberi méltóságával, illetve magánéletével

vagy jó hírnevével szemben.

- [37] A Ptk. 2:42. §-ában foglalt emberi méltóság korlátozhatatlan aspektusa csak az emberi státuszt alapjaiban tagadó véleménynyilvánítások egészen szűk körében jelenti a szólásszabadság abszolút határát. Az Alkotmánybíróság álláspontja ebből következően az, hogy a közügyekkel összefüggésben megfogalmazott, közhatalmat gyakorló személyre vagy közszereplőre vonatkozó, értékítéletet kifejező véleménynyilvánítás főszabály szerint polgári jogi felelősségre vonásnak sem lehet alapja. Mindez nem jár az érintettek emberi méltósága, magánélete és jó hírneve védelmének – és ezáltal az új Ptk. szóban forgó feltételének – kiüresedésével. A közhatalmat gyakorló személyeket és a közszereplő politikusokat is megilleti a személyiségvédelem, ha az értékítélet a személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel, hanem magán- vagy családi életükkel kapcsolatban érinti. Indokolt lehet a polgári jogi felelősségre vonás abban a szűk körben is, amikor a megfogalmazott vélemény az érintett személy emberi státuszának teljes, nyilvánvaló és súlyosan becsmérő tagadásaként már nem az új Ptk. 2:43. §-ában foglalt nevesített személyiségi jogokba, hanem a 2:42. §-ban foglalt emberi méltóság korlátozhatatlan aspektusába ütközik. A közügyek vitatását szolgáló véleménynyilvánításnak az emberi méltóság védelmére tekintettel megállapítandó határait ezeken túl – például más személyek érintettsége esetén – szintén a joggyakorlatnak kell kialakítania.
- [38] A bíróság kiemeli, hogy nem látja akadályát annak -és erre az alperes egyébként sem hivatkozott-, hogy a közszereplőkre vonatkozó követelményeket a felperesre, mint szervezetre vonatkoztassa, amely egyébként a kialakult bírói gyakorlatnak is megfelel (Kúria Pfv. IV. 20.074/2019/5.). A felperes nyilvánvalóan a közéleti szereplővel esik egy tekintet alá, bírálhatósága ezért tág határok között mozog. Az 7/2014. (III.7.) számú alkotmánybírósági határozatban megfogalmazottakat tehát jelen esetre alkalmazva a bíróságnak azt a két dolgot kellett vizsgálnia, hogy a felperessel, mint szervezettel szemben - amely becsülettel, mint az embert megillető minőséggel nyilvánvalóan nem rendelkezhet-, a véleménynyilvánítás szabadsága korlátozható-e, megilleti-e a személyiségvédelem, figyelemmel arra, hogy a becsületsértés megállapítása fogalmilag kizárt; továbbá a véleménynyilvánítás gyakorlása eredményezheti-e a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében foglaltak megállapítását.
- [39] A bíróság a fent idézett alkotmánybírósági határozatot a jogi személy felperesre vonatkoztatva arra az álláspontra jutott, hogy a véleménynyilvánítással szemben a jogi személyeket is megillette a személyiségvédelem, ha az értékítélet a személyüket nem a közügyek vitatása körében, nem közéleti tevékenységükkel kapcsolatban érinti.
- [40] A Ptk. 2:45. § (2) bekezdésében foglaltak nem jelentenek taxatív felsorolást, hiszen a jogszabály a „különösen” szót alkalmazza a tényállást megvalósító magatartások leírásához, csakúgy, mint a becsületsértés esetében. Ebből az következik, hogy a felperes jóhírnevét nemcsak valótlan tény állításával, híresztelésével, vagy valós tény hamis színben történő feltüntetésével lehet megsérteni, a jogalkotó feltehetően nem akarta a jogalkalmazást ezen tipikus esetekre szorítani, hanem tágabb teret szabott részére, figyelemmel a személyiségi jog megsértésének változatos lehetőségeire. A bíróság ezért nem látta elvi akadályát azon megállapításnak, hogy a becsülettel nem rendelkező jogi személy felperes jóhírnevét a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas,

kifejezőmódjában indokolatlanul bántó véleménynyilvánítás is sértheti.

- [41] Ezen elméleti megalapozást követően, immár a konkrét közlésre korlátozva a vizsgálatot, a bíróságnak azt kellett mérlegelnie, hogy azon kijelentés, hogy „A Meseország mindenkié című könyvet a pedofiliához, a [redacted] pedig egy pedofil szervezethez hasonlóan kell megítélnünk”, mint vélemény sérti-e a felperes jóhírnevét, az alkalmas-e a társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására alkalmas, kifejezőmódjában indokolatlanul bántónak minősíthető, és túlmutat közéleti tevékenységükön.
- [42] A felperes számára tevékenységének a pedofiliához hasonlítása volt sérelmes jelen perben. A pedofiliának különböző aspektusai vannak, másként kell megközelíteni azt orvosi, pszichiátriai, büntetőjogi, vagy hétköznapi szempontból. A bíróság a pedofília szónak kizárólag a laikus, mindennapokban használatos jelentésével foglalkozott, hiszen a cikk ezen része már meghaladja a tudományos alapú megközelítést, a szerző véleményét fejt ki, ezért nyilvánvalóan az olvasók, a hétköznapi emberek, a jelenség közbeszédben kialakult értelmezését kell alapul venni, amelyet a Pk. 12. számú állásfoglalás is előír; a bírói gyakorlat az állásfoglalást személyiségi jogi perekben is alkalmazza. A társadalmilag kialakult közfelfogás a gyakorlatban nem tesz különbséget a pedofil hajlam és annak megvalósítása között. Eszerint pedofília a felnőtt személy részéről egy gyermek irányában megnyilvánuló szexuális érdeklődés és a vele folytatott erőszakos szexuális tevékenység, az egyik legsúlyosabb nemi erkölcs elleni bűntett. A bűncselekmény áldozatainak ez egy életre szóló trauma, amely hatásaiban rendkívül szerteágazó, nemcsak a bántalmazott kiskorú önértékelését, pszichoszexuális fejlődését érinti, hanem számos egyéb, a mindennapi életet korlátozó hatása lehet. A pedofilok társadalmi megítélése rendkívül negatív, konszenzus, közmegegyezés van abban, hogy ezen bűnelkövetők a legsúlyosabb büntetést érdemlik, a társadalom számkivetettjei, amelyet alátámaszt a pedofil bűnelkövetőkkel szembeni szigorúbb fellépésről, valamint a gyermekek védelme érdekében egyes törvények módosításáról szóló 2021. évi LXXIX. törvény elfogadása is. A közfelfogás szerint a pedofil bűnözők a büntetés-végrehajtás során is a kitzsítottak közé tartoznak, sőt, az elkövetők kémiai kasztrációja, mint büntetési mód is ismert lehetőség, amely semmilyen más bűncselekmény esetében nem merül fel. A bíróság ezen jelenségre vonatkozó értelmezést, mint köztudomású tény fogadta el a Pp. 266. § (2) bekezdése alapján.
- [43] Az alperes azzal védekezett, hogy a pedofília egy társadalmi szervezet, valamint egy tárgy esetében értelmezhetetlen, tehát jogsértés sem következhetett be. A bíróság kiemeli, hogy a felperes társadalmi szervezet azért működik, hogy egy kisebbség, a leszbikus nők érdekeit képviselje, megkönnyítse életüket. A szervezet önmagában nem létezik, az a tagjainak összességével egyenlő, amely szempontot a jogvita elbírálása során szem előtt kell tartani.
- [44] Az alperes a jogalap hiánya körében arra is hivatkozott, hogy a cikk célközönsége a jobboldali-konzervatív olvasóközönség, a híradás egy jobboldali konzervatív portálon jelent meg és az olvasók tisztában vannak a közéleti viták kapcsán a véleménynyilvánítások túlzásokra hajlamos jelzőivel. A bíróság álláspontja szerint ezen védekezés súlytalan, a cikket bárki olvashatta, és olvashatja jelenleg is, nem csak a jobboldali, konzervatív olvasók; továbbá az a feltételezés, hogy a jobboldali olvasók megértik az esetleges túlzó jelzőket, még valósnak bizonyulása esetén sincs összefüggésben azzal, hogy a személyében érintett felperesre ez milyen módon hatott. Az alperes felelősségét ezen

védekezés nem érinti.

- [45] A bíróság meggyőződése szerint a felperes által kiadott antológia társadalmi jelenségek feldolgozásával, gyermekek részére történő bemutatásával foglalkozik, amelynek kimondott célja a világ sokszínűségének bemutatása, az elfogadásra nevelés, amely végső soron mások emberi méltóságának tiszteletben tartását jelenti, amit az Alaptörvény és a Ptk. is kifejezetten véd. Sem a Meseország mindenkié című könyvben, sem a felperes tevékenységében nem merült fel a pedofília jelensége, arra pedig különösen nem tett még utalást sem a felperes, hogy maga helyeselné, vagy legitimálná a gyermekekkel folytatott szexuális aktust. A felperes keresetében ezt a leghatározottabban elítélte, de ezzel ellentétes tény az alperes sem állított a perben, álláspontja szerint a hasonlat ugyan erős volt, de azt a felperesnek túrnie kell.
- [46] A bíróság a fentiekben levezetett alkotmányossági vizsgálat eredményeként, a cikkben foglaltak és a peres felek által előadottak összevetésével arra a következtetésre jutott, hogy a felperes kiadványának és magának a felperesnek a pedofiliához hasonlítása olyan súlyosan sértő, indokolatlanul bántó, dehonesztáló, minden alapot nélkülöző vélemény, amelyet a felperesnek nem kell túrnie, és amely nemcsak, hogy alkalmas arra, hogy társadalmi megítélését hátrányosan érintse, hanem az ténylegesen be is következett. A felperes közéleti tevékenysége egy kisebbség, a leszbikus nők érdekeinek védelmére, társadalmi elfogadottságuk növelésére alakult, az semmilyen módon nem köthető a gyermekek sérelmére elkövethető egyik legsúlyosabb bűncselekményhez, nem támogatja, hanem maga is elítéli azt, a felperes éppen a társadalmi kirekesztés ellen, a kisebbségek, hátrányos helyzetű csoportok elfogadásának növelése érdekében adta ki kiadványát. Mivel az indokolatlanul bántó, a felperest megalázó vélemény egyáltalán nem köthető a felperes közéleti szerepvállalásához, a bíróság megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.
- [47] A bíróság a felperes által igényelt objektív jogkövetkezmény alkalmazását indokoltnak találta. Az elégtételadás körében az alperes által kiadott internetes sajtótermékben (honlapon) történő bocsánatkérés megjelentetését is elrendelte, figyelemmel arra, hogy a cikk közzététele itt valósult meg, az változatlan formában azóta is elérhető bárki számára, és a megjelenés óta eltelt időre tekintettel a megfelelő nyilvánosság akként biztosítható, ha a híroldal a címlapján is megjelenteti a közleményt.
- [48] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján a felperes, mint személyiségi jogában megsértett fél sérelemdíjat is követelhet az őt ért nem vagyoni sérelemért. A sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrányok bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.
- [49] A sérelemdíj vonatkozásában a bíróság figyelemmel volt az eset összes körülményeire, nemcsak a köztudomású doktrínát vette alapul, hanem mérlegelte a jogsértés súlyát, a felróhatóság mértékét, és a jogsértésnek a felperesre és környezetére gyakorolt hatását. A bíróság az alperes terhére értékelte, hogy a felperes, mint civil szervezet jóhírnévét a közfelfogás szerint is sérthetik a hasonló tartalmú közlések, mert a közbizalmat nem csak az általa végzett szakmai tevékenység alapozza meg, továbbá az alperesi kijelentések nagy nyilvánosság előtt keltették rossz hírét a felperesnek, illetve voltak

alkalmasak arra, hogy e téren kétségeket támasszanak a felperes működését illetően. A bíróság figyelembe vette, hogy a felperes szervezet tagjainak egy része maga is számos nehézséggel küzdött meg élete során a homoszexualitás felismerése, vagy elfogadása során, a felperes tagjait ebben kifejezetten segíti. Egy ilyen csoport tagjait az egyik legsúlyosabb társadalmi stigmával, a pedofiliával minden alap nélkül illetni olyan sérelmet jelent, amely hatásaiban többszörös, mint az életük során hasonló nehézségekkel nem találkozó embereknek. A felróhatóság körében a bíróság azt is értékelte, hogy alperes tudatos volt a jelző használatakor, és maga is arra az álláspontra helyezkedett a tárgyaláson, hogy a hasonlat erős volt. A felperes utalt rá, hogy a cikket követően az iskolai meghívások száma drasztikusan lecsökkent, és a szervezet tagjai, a velük együttműködő személyek atrocitásokról számoltak be. Mindezek mérlegelésével a bíróság a sérelemdíj összegét a kereseti kérelemmel egyezően, egymillió forintban határozta meg.

- [50] A bíróság a felperes, a közlés tényállításként történő esetleges minősítésére vonatkozó jogi érvelését nem vizsgálta, hiszen a keresete alapossága az elsődleges érvei alapján is megállapítható volt.
- [51] A bíróság a Pp. 214. § (5) bekezdése alapján figyelmen kívül hagyta az alperesnek a tárgyalás berekesztésére történt figyelmeztetést követően előadott tényállás pontosítását, mivel azt a Pp. 214. § (3) – (4) bekezdéseinek megsértésével adta elő, és erről a bíróság a 15. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldalán tájékoztatta.
- [52] A bíróság a pervesztes alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a perrel felmerült költségek megtérítésére kötelezte, amely egyrészt felperest képviselő ügyvéd munkadíjából adódott, amelynek mértékét a bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a pontja alapján állapított meg mérlegeléssel, mivel a felperes a keresetlevelében foglaltaktól eltérően megbízási szerződést nem csatolt. A bíróság az alperest a fentiek szerint kötelezte továbbá a Pp. 101. § (1) bekezdése és alapján a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében meghatározott módon, a tárgyi illetékfeljegyzési jogos eljárásban az illetékekről szóló 1990.évi XCIII. törvény 42. § (1) a) pontja szerinti 60.000,- forint illeték állam részére való megfizetésére is. A bíróság ennek során figyelemmel volt arra, hogy a személyiségi jogi perekben az objektív jogkövetkezmény iránti igény illetékét (meg nem határozható pertárgyérték, aminek az illetékalapja 600.000.- Ft-nak tekintendő) jelen esetben magába foglalta a magasabb, a szubjektív szankció általi pertárgyértéknek (1.000.000) megfelelő illeték.
- [53] Az ítélet elleni fellebbezési jogot a Pp. 365. § (2) bekezdés a) pontja biztosítja.

2021. november 03.

A kiadmány hitelül: